

Neděle 15.3.2015 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

(4. postní neděle)

„Proto vás já, vězeň kvůli Pánu, prosím, abyste tomu povolání, kterého se vám dostalo, dělali čest svým životem, vždy skromní, tiší a trpěliví. **Snášejte se navzájem v lásce a usilovně hledte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje.** Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni; jeden je Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech.“
(Ef 4,1-6)

Je docela běžné, že se v rozhovorech s lidmi dostaneme občas k otázce křesťanské víry. Docela často se pak nevěřící lidé diví, proč existuje tolik různých církví, když křesťané věří ve stejného Boha. Stačí se projít po Praze a napočítáme ve městě spoustu kostelů, chrámů a modliteben, ve kterých se křesťané různých vyznání a denominací setkávají ke svým bohoslužbám. V neděli ráno každý spěchá do svého společenství a vůbec se nepozastavuje nad tím, že cestou vidí jiné kostely, do kterých by to měl z domova blíž. – Takový je vnější obraz Kristovy církve, který mají před očima nevěřící lidé. Podle nich to nevypadá, že by církev byla tak jednotná, jak o tom křesťané mluví. Není jednoduché to vysvětlit. Nebudeme se o to ani pokoušet. Ale přece jen se zastavíme u otázky jednoty, protože o tom mluví Bible.

1. Povzbuzování k jednotě

Možná nám to nepřijde až tak důležité. Ovšem apoštol Pavel to vidí jinak. Ze svého vězeňského pobytu píše křesťanům v Efezu a celý dopis věnuje tématu Kristovy církve! Nejdříve vysvětluje, že církev je Boží dílo a že má svůj základ v Božím vyvolání, v Boží milosti a v díle spásy Ježíše Krista. Pak píše o církvi jako o živém organismu, který je nejen živý, ale také jednotný. Pán Bůh vdechl církvi život prostřednictvím Ducha svatého a v Duchu svatém ji daroval jednotu. Jednota církve je tedy darem od Boha, ale zároveň úkolem pro křesťany. Proto může apoštol napsat „**usilovně hledte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje**“. Stručně řečeno: křesťané mají s úctou přijímat to, co Bůh do života církve vložil, a nemají to bořit, narušovat a ničit, nýbrž *zachovávat*.

Život Kristovy církve je životem v jednotě proto, že je to *život z Ducha svatého*. Tak to má být vidět nejdříve v místních církvích, že Pán Bůh křesťany spojuje, působí zájem jednoho o druhého, dává svou lásku a sjednocuje. Něco z toho je vidět v neděli při bohoslužbě nebo při dalších příležitostech a také ve společné službě. Odráží se to také ve vztazích mezi členy...

Apoštol Pavel o tom mluví proto, že má spoustu zkušeností. V živé korintské církvi z té Boží jednoty byly nakonec ve sboru 4 skupiny. Ve velkém římském sboru vzniklo napětí mezi „silnými“ a „slabými“ ve víře. Ve Filipech jmenuje Pavel 2 konkrétní ženy a napomíná je, aby se smířily. V Kolosách se objevili sektáři, kterým Kristovo evangelium nestačilo a svými názory působili napětí a rozdělení v církvi. To je jen malá ukázka toho, jak Písmo svaté přibližuje život Kristovy církve v prvních křesťanských sborech. Proto apoštol klade takový důraz na jednotu a doufá, že jeho vyučování a napomínání vezmou křesťané vážně už kvůli tomu, že je ve vězení a že je tam kvůli Kristu, kvůli své víře i kvůli nim.

2. Prostředky jednoty

O jednotě Kristovy církve mluvil se svými učedníky také Pán Ježíš. Modlil se za ni ke svému Otci a tím v evangeliu ukázal, jak je jednota vzácnou a důležitou hodnotou. Také kvůli tomu

umíral Pán Ježíš Kristus na kříži, aby vytvořil podmínky pro smíření mezi Bohem a člověkem a usmíření mezi lidmi. Tak se to v Kristu stalo a díky Božímu odpuštění můžeme žít nový život a můžeme ho žít ve společenství s dalšími křesťany. Ovšem nemůžeme ani na chvíli zapomínat na duchovní princip, ze kterého církev žije: Boží milost, odpuštění druhým. Když má apoštol Pavel charakterizovat „*život hodný Božího povolání*“, život v jednotě, pak píše o *pokoře, tichosti, trpělivosti, snášlivosti a lásce*. To jsou základní kameny křesťanské jednoty. Apoštol si naivně a romanticky nepředstavuje, že křesťané budou do sebe „zamilovaní“ a že budou vůči sobě vždy vstřícní, ve všem se shodnou a potáhnou za jeden provaz. – Ví o moci Kristovy lásky a milosti, která mění lidské srdce a myšlení a působí nové věci, ale nezapomíná ani na vliv „starého člověka“, toho lidského „EGO“, které stále přežívá také v životech křesťanů a dělá v církvi „pěknou paseku“. Proto ve svém vyučování vysvětluje, jak je třeba přemáhat „staré já“ a dávat prostor Božímu působení, novému životu a jednotě Kristovy církve. Jediným způsobem, jakým mohou křesťané „zachovávat darovanou jednotu“, je dovolit Bohu, aby nás vedl k pokoře, tichosti, trpělivosti, snášlivosti a lásce. – Potřebujeme to tak proto, že příčinou každého sporu, každého napětí a rozdělení mezi lidmi je pýcha. Není vidět, ale jsou vidět její důsledky. Lidé se hlásí o svá práva, přicházejí s nároky, neohlížejí se na druhé, ale myslí jen na sebe. Na to si musí křesťané dávat pozor. Kristova cesta je jiná.

3. Základy jednoty Kristovy církve

Tou nejlepší motivací k zachovávání jednoty a k zápasu o jednotu je Boží základ. Apoštol připomíná známé pravdy: *jedno tělo, jeden Pán a jeden Bůh*. Svätý, všemohoucí Bůh je Otcem všech, kteří uvěřili v Jeho Syna Ježíše Krista. Křesťané tvoří jednu velkou rodinu a jsou si navzájem bratry a sestrami. Tuto jednotu udržuje a podporuje Duch svätý, který ve všech věřících působí a chce vypůsobit totéž: pokoru, lásku, trpělivost, snášlivost. Ve víře v Ježíše Krista se všichni křesťané hlásí k Boží milosti a vyznávají, že je Bůh zachránil z moci zlého, z moci hříchu a moci smrti. Takové vyznání zavazuje. Nejen členský slib připomíná křesťanům konkrétní odpovědnost před Bohem a před církví. Také samotné křestní vyznání obsahuje v podstatě totéž a mohlo by stačit. V členském slibu si připomínáme svou křesťanskou odpovědnost v pojmech dnešního světa a dnešní kultury.

Jedním z výrazných projevů jednoty mezi křesťany je slavení sv. Večeře Páně. Pokud to není čistě formální, pak svou účastí na této slavnosti křesťané společně vyznávají, že mají na prvním místě ve svém životě Pána a Krále Krista. Dále tím vyznávají, že žijí ze stejného zdroje Boží milosti jako ostatní a že u Krista čerpají sílu, odpuštění, lásku i naději. Vyznávají tím také, že nejsou o nic lepší než ostatní, radí se spolu s ostatními do zástupu hříšníků, kteří přicházejí k Ježíši Kristu s vyznáním svých vin a prosbou o odpuštění. Ježíšovi učedníci znají své slabosti, vědí o Boží pomoci a touží po uzdravení srdce, obnově vztahů a daru jednoty. To všechno je důležité proto, aby ze života věřících a také ze života a svědectví Kristovy církve svítilo světu Boží světlo, světlo Boží lásky, milosti, pravdy a naděje. Pánu Bohu na tom velice záleží. On se chce dát poznat ještě dalším lidem jako živý, mocný a milující Bůh a v Ježíši Kristu jako dárce nového života. Jednota a porozumění mezi křesťany toto svědectví posiluje. Naopak rozdělení, zášť a rivalita vrhá na Boží jednání ve světě stín a toto svědectví poškozují. Mysleme na to, modleme se za to a usilujme podle Krista „zachovávat jednotu Ducha“. K oslavě Jeho jména a rozšíření Božího království. *AMEN*.

Bronislav Kaleta